

РЕШЕНИЕ

№ 1134

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11811** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на Застрахователно дружество ЗД [фирма] срещу Решение от 11.10.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав по НАХД №2824/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-65/03.02.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.644, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Касаторът навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление (НП), липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Счита, че административното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като безспорно е установено, че определеното застрахователно обезщетение е платено към момента на съставяне на

АУАН. Моли за отмяна на решението и на НП и в условията на евентуалност за преквалифициране на нарушението като такова по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ.

Ответникът- Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разности.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. На 03.12.2020 година в КФН постъпила жалба вх. № 91-02-1286 от лицето З. О. Л., в която се излагало оплакване за несвоевременно произнасяне от ЗД [фирма] по претенция № [ЕГН]/21.08.2020г., заведена на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите.

По жалбата била извършена проверка, като с писмо на КФН изх. № 91-02-1286 от 08.12.2020г. от ЗД [фирма] били изисквани писмено становище и заверени преписи от всички документи по претенция №[ЕГН]/21.08.2020г.

В хода на извършената проверка се установило, че застрахователната претенция е заведена в ЗД [фирма] във връзка с настъпило ПТП, като виновният участник е имал валидна сключена застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. До 31.08.2020г. са представени всички необходими документи и са извършени огледи на автомобила. След тази дата не са изисквани други документи и не са извършвани други действия.

В срок от 15 дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, дружеството е следвало да отговори, като постанови мотивиран отказ или определи и изплати обезщетение на пострадалия участник. В конкретния случай началото на срока е датата, за която е установено, че са представени всички доказателства съгласно чл. 106 от КЗ, е именно 31.08.2020г. и застрахователят е следвало да се произнесе най-късно до 23.09.2020 г. включително. Обезщетението е заплатено на З. Л. на 16.12.2020г.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло извода на въззивната инстанция, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че „Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, установяваща задължение в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, доколкото, 15-дневният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Изискването застрахователят да се произнесе по дадена претенция в определен срок от нейното завеждане пред

застрахователя, е изискване, установено от закона, като неспазването му от застрахователя нарушава установения ред на държавно управление и представлява административно нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение №1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложената от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в размер близък до минималния, предвиден за деяние извършено при условията на повторност, предвид представените доказателства за наличието на влязло в сила НП. Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН, не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

Неоснователни са възраженията на касатора за маловажност на деянието. Законодателят е отчел значимостта на обществените отношения, предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобразява характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица, поради което извършеното нарушение не би могло да се квалифицира като маловажен случай. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

На основание чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност и не

предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.10.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, постановено по н.а.х.д.№2824/2021г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.